

jeg kan derfor ikke indse Andet, end at det er usseligt, at den Passus, som af Udvalget er foreslaaet at skulle udgaae, bibeholdes.

Ordføreren: Udvalget har blot antaget, at, da det var Krigsministeren, som skulde indstille, og han altsaa ogsaa vilde komme til at bære Ansvar for Indstillingen, var det maaskee mindre nødvendigt at sige, at han skulde forhandle derom med Justitsministeren, naar han dog ikke behøvede at tage Hensyn til Justitsministerens Formening; og iøvrigt antog man, at denne Forhandling fulgte af sig selv, om det end ikke stod der, ligesom man meente, at i alt Fald maatte Justitsministeren dog altid have det i sin Magt, ifølge sit Forhold til Væbningen, at komme med Forestilling til Krigsministeren om det, han med Hensyn til Udnævnelsen havde at bemærke; men egentlig at gjøre Krigsministeren det til Pligt, at forhandle med Justitsministeren, fandt man, som sagt, mindre nødvendigt, med Hensyn til Krigsministerens Stilling som ansvarlig.

Orsted: Man har vistnok forudsat i Udvalget, at Krigsministeren altid vilde conferere med Justitsministeren, inden han gjorde Forslag til en Chef for Borgervæbningen; men man har ellers troet, at det var mindre nødvendigt og ikke aldeles passende, at det skulde bestemmes ved Lov. — Jeg troer iøvrigt ikke, at det er saa ganske afgjort en Sag, at det vilde være en Afvigelse fra den naturlige Regel, at det skulde være Krigsministeren, gennem hvem Borgervæbningens Chef udnævnes. Ligesom det er en militair Befaling, han fører, og han i visse Tilfælde kan komme til at fortere umiddelbart under Krigsministeren, saaledes er det vistnok ogsaa meget iøinefaldende, at Krigsministeren maa være bedst istand til at bedømme, hvilken af de høiere Officerer der kan være skikket til at være Chef for Borgervæbningen. Hidtil har ogsaa Borgervæbningen forteret alene under Cancelliet, men Udnævnelsen ikke blot til Borgervæbningens Chef, men ogsaa til Officerer, er steet gennem de militaire Autoriteter.

Justitsministeren: I Henseende til det sidste Punkt maa jeg tillade mig at bemærke, at, saalænge som Borgervæbningen forterede under Cancelliet, henhørte de egentlige

Commandosager under Generalcommando-Comtoiret, og den Forandring, at disse Sager ere undtagne Militairbestyrelsen, hidrører fra Ministeriernes Organisation, saa at nu for Dieblikket vilde Krigsministeren ikke have nogen Grund til efter sin Stilling at foreslaae Chefsen for Borgervæbningen, da denne forterer i det Hele under Justitsministeriet, og det altsaa maatte tilfalde dette, dersom ikke andre Omstændigheder, der ligge udenfor det sædvanlige Forretningsregulativ gjorde det hensigtsmæssigt, at denne særlige Forretning blev ham overdragen, men hvorved det dog tillige er usseligt, at Justitsministerens Ret til at yttre sig bliver bevaret.

Da Ingen videre begjerede Ordet, gif man over til Afstemning hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

At Ordene „efter sin Tjenestegrad“ i anden og 3die Linie udgaae.

blev forkastet med 19 Stemmer mod 13.

2) Forslag af Udvalget:

At Ordene „efter forudgaaet Forhandling med Justitsministeren“ i 4de Linie udgaae.

blev forkastet med 22 Stemmer mod 9.

3) Udkastets § 22:

Kjøbenhavns Borgervæbning staaer under Befaling af en Chef, der skal være Officier af Armeen, og som gageres af Militaeretaten efter sin Tjenestegrad. Han beskikkes af Kongen efter Indstilling af Krigsministeren efter forudgaaet Forhandling med Justitsministeren.

Til Tjeneste hos Væbningschefen ansættes en Adjutant fra hvert af Borgervæbningens Corps.

vedtoges med 28 Stemmer mod 3.

Formanden: Vi gaae derpaa over til Forhandling af § 23. Forsaavidt Udvalget dertil har stillet det Forslag, at denne § skulde udgaae, antager jeg, at dette Forslag var bestinget af dets Forslag til §§ 17—19, som nu er forkastet, og at som Følge deraf dette Forslag bortfalder (Ordføreren: Ja!). Det er altsaa § 23 alene, hvorefter der er Spørgsmaal.

Da Ingen begjerede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

Udkastets § 23:

Saa vel det borgerlige Infanterie som det borgerlige Artillerie staaer hvert for sig under